

למות שאול טשרניחובסקי

אלפים שנות. גילה כבש כמשנתו יבשות וצדף לגבולות הארץ ותהי רחבת ידים שטותה וצופה מעבר לעתיד מהנשכה אל המתבשר תלויה ומשתכרת, כמעוף הנושר בבואת תוויתו של ההווה.

שאל טשרניחובסקי —
התחמאות כבושה ומתמודדת דרך יבשות וזמנים, דרך עליית עכורים ושיחי עמים עד, עד — לשאול מל־כי, זהו העונה והיאוש.

צעד בצד צעה, גבר בצד איש אנשי היל הבל מעברי בן קיש הם מטים השכם, ככובד הלגית הם נוטים אל עבר ישימון ציה במשעולי הלגיש בעסקות ואבים.

את מי הם נושאים? את שאול מלכי, או, אותך, שאול משודרי? לא ציין כלל, שם זה האתיק ומעוך חוזר ומתנצנץ באור בראי שיותו הירוקה על יד שמך אתה, לא ציין כלל, כל העם כולו, מקצה אל קצהו, עמי המפורז בעלום דגל בחד זיתות חבל, והריט ומפורש במשנה עזי בכל התאבכויות עשן של דרכי אימה זכות, מבין סדיני. מחנות החסר והזכות הגיטו, שבוקוף קומר תל השליפה, מורשת חיים מעבר לחיים, ויש זיק מדמך אתה. — כל העם כולו, המפורז והמפורד כמו אן, כמו אן, ישא את גופתך ללא הספד דים, ללא טאומים וללא פרחים — ילויש גופת במשך, כל גופת באימה ורביעית נהגלת — היא באחרונה. כסמל נראה לי מותך בימים קרד עי זעם אלה.

שאל טשרניחובסקי — לא שבת וזלל באתי לקשור, כל מי שיעשה זאת יפגום בשלמות ששמה שאול טשרניחובסקי.

אני רק סליחה רוצה לבקש, סליחה נכונה ומבוששת על עניותנו, על דלותנו התמה והפקחית כאחת, שתמחה ולא מבינה הקשיבה פעמים לדרור צעדיך הגאים.

אך כי היות לנו, כי עברת בתוכי-נו, מלכות גנוזה שמורה בקרבנו, אך תה שרו חייד, אנתה יחיה זכרך זכר מיתום קדמון — שאול טשרניחובסקי. בת-גלים.

לא שירי ציון, לא כמור דוד הני עזר עם לרוח, כי אם קול התוף, החד צוצחה והמצלתיים, אותם כלים ובני כלים שמאובקים הבושים בכתי-הנכאות של ספדינו חוזרים ובוקעים בקול השבטה העומד בדמנו לעד. הן צוננות סודות בחבל

אשת איש בן גם ריבה ארגמן שני ותכלת ארץ מים ושלחבת יסודות עלים גלם.

אור, כרפס וביץ, תהלת, אמונה וסיד המות מפלאה לכל כולם סוד כוללת, אש צורבת, קיומם בחוג גבולם.

הוא, הנורד המשוח, את האמן של

בין גפנים והחמה. בן בעל נהישה קלל תרזות פניה הקדומות נסוכי קדושת מסתורין של ברבת הודע והפרי, טרם היות ההטא והונו המקנא של אלה. זה מבטה מבעד לעין העצומה, סכדת האשמורה שלותה אליך, ונדמה — רק לסב את הראש והראי כי שומעת את אותן, את:

אמהות של שבטים,

אמהות קדושות של עם, מקומות חיל רבבותיו בתאוה ובעים, מורישות לעתידות ולנצחון יום אחרון

דוד עומד באש ודם, במרד ובשרון.

טשרניחובסקי, באותן אבנים ממשפחת הסלידונים הנאה, שמד תוך עמית אצילותה הסתירה את בדי קי זחה, ורק קרן אורה הרצינית ומתוכות שלוחה ככנף המספרת אגד זה נפילים בארץ, כאותן אבנים — צליל צלעותיהן אחת לאחת נשא ועלה משמו, איראזו בפעם הראשונה בכפר: טשרניחובסקי. והספר נפתח: "צרו שבילי אחי גדי, גדי טפחתי ובטנא,

פרחי הרים, אשר עלו בנעי צוצים וכניר."

ישמש הרים, זו שמש שהסתתרה מאחורי פסוקי התנ"ך, ריחה בטר-שים קיץ ורדוד; זה צלילה כנקוש בסלע, חד ולוחט שנכבש כאילו ככונה תחילה, במלח רחבת הברת, מלפפ ורועת, "כנען", כדי ליקוד שבעתים את יקוד השוקתה מכפנים, הפציעה ועלחה, ממשית וקיימת, — כנען, ססגונית ומצטלצלת, נכונת הלחיש והאוב:

"צאינה ובכינה בנות ציון, לתמוז

לתמוז הבהיר, כי מה — זאת הניגונית, הטובה ערמטה את הארנים ושלחה אותם לנגד ולנוע בריזת רחב בין אחד לשני, ולככות את התמוז המת:

"מה מחול נהלה מסביב לבמה

מה מחול נהלה, לתמוז היום? נימינה, נשמאילה ל: שבע ושבע נקודה נשהחזה ל: שובה הלום."

מאז ועד היום, ביאוש המפויים של שמי הסתי, ברשרוש של ארגמן וחוב השלכת הנאהזים במבטיך כשילי בנד של אחד נודד פלאי, נושמות השערות את כל מלוא קינתן הנוהרת:

"צאינה ובכינה, בנות ציון התמוז הבהיר, התמוז הן מת."

טשרניחובסקי — "אור בין משודרים נודע לשם

ואם יסיף יכאן — צרור עשב זה זרוק

ספניו — ימשן הוא — וכאת. ימשן זהו שורק שפנינו עשב חשא

דיהני, סור הנוד של המולדת, סולח